

ΚΑΤΙΑ ΓΕΡΟΥ

Το «ίματζ» για έναν ηθοποιό είναι δίκοπο μαχαίρι

«Σουνάεβιτ» και
«Δεσποινίς
Τζούλια» αυτό το
χειμώνα στο
«Θέατρο Τέχνης»

Συνέντευξη στη
ΒΕΝΑ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Είναι θρυλική, μ' αυτή τη γεμάτη υγεία, καθαρότητα και απλότητα όντη της σύγχρονης νέας γυναικάς, που δεν έχει καιρό σύντετη διάθεση για πόζες και φόδους. Αυτούς, αλλωτε, εδώ και 13 χρόνια τους πάει πάνω στη σκηνή του Θεάτρου Τέχνης. Η Κάτια Γέρου είναι πρωταγωνίστρια - κι ας μην τις αρέσει ο όρος - σ' ένα από τα πιο ομαντικά θεατρικά σχήματα της χρονιάς μας. Κι ώρας σταν της ζητάμε ένα προτότυπης, μια φωτογραφία της, που να μην είναι από κάποιο ρόλο ή παρόνταση, δεν έχει να μας δώσει «Ολό λέω να βγάλω καμιά φωτογραφία και ποτέ δεν το κάνω», λέει και γελάει ξαφνιασμένη.

Την εποχή των δημοσίων σχέσεων, την εποχή που κάθε ωραίο γυναικείο πρόσωπο του χώρου θεάτρους - κι ας μην διαθέτει δράμια ταλέντουν - φροντίζει να εφοδιάζεται με «μπουκ» παραπλήσια των φάσιον μοντέλ και έχει να επιδεικνύει τοντήλαγον μια φωτογράφηση σε σπούτιο για «νύ» περιοδικό, η Κάτια Γέρου φαντάζει απίστευτα πεντεντό και συντριπτική. Δέδα σο ο Θεός. Η κονθέντα μαζί της σε κάνει να βγαίνει από το θέατρο Κάρδολο Κουν της οδού Φρυνήκου το ίδιο ανάλαφρο και γεμάτη ώπας και μετά από μια παρόνταση με την διδιά πρωταγωνίστρια.

Αυτόν το χειμώνα η Κάτια Γέρου κρατάει τους δύο βασικούς γυναικείους ρόλους στο διλτυχο Στρίντμπεργκ του σκηνοθέτη στο Γιώργος Λαζάντης.

«Σουνάεβιτ» και «Δεσποινίς Τζούλια» μαζί το ίδιο βράδυ δεν είναι από τις ευκαιρίες που μια ηθοποίος συναντά συχνά στην καριέρα της. Η Σουνάεβιτ ένα νέο κορίτσι, σχεδόν παιδί με τα σημερινά κριτήρια, «μιλάνε», όπως λέει η Κάτια, «με την ελαφρόδα και την αισιοδοξία της τη βαρύτητα και την πικρότητα της Τζούλια». Είναι αυτή η σκηνοθετική άποψη του Γιώργου Λαζάνη. Λίγο πριν από την αυτοκονία της Τζούλιας η Σουνάεβιτ έχεται στη φαντασία της ταγικής ηρωίδας σαν το κορίτσι που θα θέλει να ήταν. Ετού το μοτίβο της παρόντασης μετατοπίζεται, γίνεται από πον «μας σπαρδάσσεις και μας δημάζεις μια ολόκληρη ζωή», δηλαδή η διάσταση ανάμεσα στην πραγματικότητα και στη σύνεση μας. Και το «ενδιαφέρον που παρουσιάζει η δουλειά ταυτόχρονα πάνω σε δύο ρόλους γίνεται ακόμα μεγαλύτερο».

Ελλειψη πίστης και αγάπης

Οχι δύτι και από μόνο τους διο ρόλοι δεν θα αρκούσαν για να γεμίζουν αγωνία την Κάτια.

Για να ερμηνεύει τη Σουνάεβιτ χρειαστήκει να επιχειρήσει «ένα ταξίδι προς τα πίσω». Γιατί το «πρόβλημα να αφαιρέσεις

χρόνια από την ηλικία σου είναι μεγάλο, πρέπει να πας κάντρα στο νόμο της βαρύτητας. Μεγάλωνοντας βαραίνεις, σοβαρεύεις, αποκτάς αποστάσεις από τα πράγματα. Χρειάζεται να απελευθερώσεις δηλη συνηθείσεις σαν το παιδί που ήσουν, για να πεις λόγια που με τίποτα δεν κολλάνε ποτέ στα χέλια σου».

Αν για τη Σουνάεβιτ η Κάτια μπορεί να μιλήσει εύκολα και με οιγουριά, η δεσποινίς Τζούλια αντιστέκεται στις εμμηνείς και τις προσεγγίσεις. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που η περίορμη αυτή η ηρωίδα του Στρίντμπεργκ έχει πέσει θύμα τόσων πολλών οικημοδικών εκδοχών.

«Τέτοιοι πολύπλοκοι χαρακτήρες σ' αφήνουν εμβρόνητο. Μέχρι σήμερα μου ήταν εύκολο να αρθρώσω τη βασική ιδέα των οδιών μου με μερικά λόγια, να βρω έναν κεντρικό πυρήνα γύρω από τον οποίο το σχήμα του ρόλου να σχηματίζει ομόρευτους κύκλους. Αντίθετα, στην Τζούλια μόνο παράλληλες αρχηγίες, παράλληλα νεύρα, όλα εξίσου σημαντικά, θα μπορούσα να αφθρώσω. Νήματα που τα ακολουθώνται όποια πάνω...»

Ας μείνουμε σε δυο από αυτά. «Το γεγονός της συντριβής της δεν είναι η ερωτήσιμη σχέση με τον υπρόετη της Ζαν.

Η Τζούλια θα συντριβάνταν ακόμα κι αν δέν ήταν αριστοκράτισσα. Αυτό που την οδηγεί στην αυτοκονία είναι που δεν έχει σε τις να πιστεύει. Πουθενά σε ολόκληρο το έγγο δεν την ακούμε να πει «Θα θέλω να..., σονειρεύεμαι να...». Αυτή η έλειψη πίστης δεν είναι πολύ δικό μας, γνωστό μας αισθήματα.

Έλλειψη πίστης και σπέρμηση αγάπης. Η Κάτια συνεχίζει με το δεύτερο αποφασιστικό χαρακτηριστικό της Τζούλιας. «Αυτή η αιμαζόνη, η σπληρή και τραχιά, που συμπεριφέρεται με τόσο ελεύθερο, σχεδόν «αυτοϊδιό» τρόπο, που ξερούμε ότι έβαζε τον αριστονταρισμό της να πιστεύει σαν σκυλί πάνω από τα καυτούς της, που χατούνται τον Ζαν και δίνει συνέχεια διαταγές, μας λέει ξαφνικά: Εγώ δεν έχω αγαπηθεί. Είμαι ένα παιδί ανεπιθύμητο...».

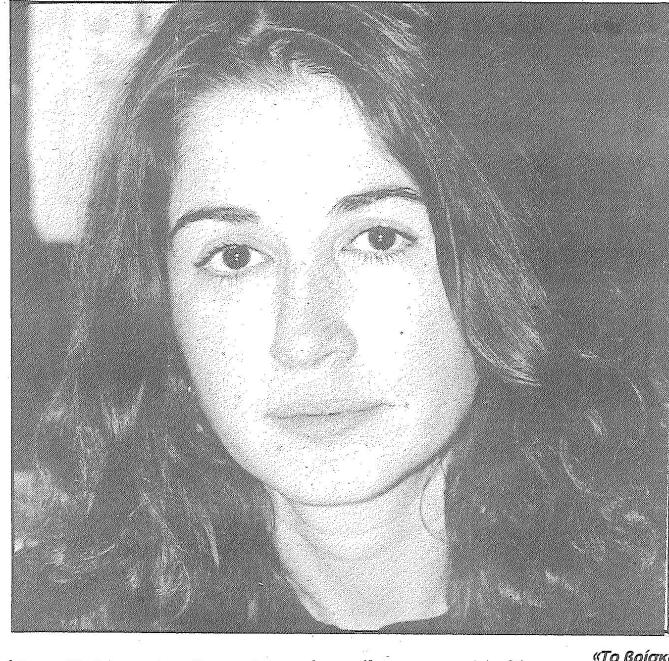
Υγεία και νιάτο

Η Κάτια Γέρου είναι η πρώτη Δεσποινίς Τζούλια στην ιστορία του Θεάτρου Τέχνης. Δεν φαίνεται να της κάνει κακιά εντυπωτικό. Ο όρος «πρωταγωνίστρια» γι' αυτήν και το χώρο στον οποίο δουλεύει δεν ωρίστηκε. Ούτο μόνο ιδεολογικά, αλλά και πρακτικά. «Το βρίσκουμε εξαιρετικό παραγόντα νυγείας που να παίζεις ένα μεγάλο ρόλο το χειμώνα και το καλοκαίρι» δηλαδή η Κάτια σημειώνει στην πρώτη σημείωση της πρωταγωνίστριας της Τζούλιας. Είναι γεγονός που «μας αρέσει σαν αρχαίους τον χρόνον αρχαίων δράματος. Είναι πάντα τα δύοκολα. Στην πρόσβαση μαζί του δέν έχειτανόταν τα πίσω. Ιστος γι' αυτό γίνονται και φοβεροί καβγάδες...».

Να μια απόψη που, ίσως, αντιφέρει με την εκλογή της Κάτιας να μένει τόσα χρόνια αμετακίνητη στους κάλπους του Θεάτρου Τέχνης.

Δεν σου έχει λειψεις νότιους σε όλους την πικροτάτης, να δουκάστες όλλες θεατρικές γλώσσες και διατάλαντος;

«Η φυσιολογική απάντηση κάθε ηθοποιού θα ήταν, ναι, θα ήθελα. Ομως εγώ δεν μπορώ να τη

δώσω. Υπάρχει η αντιληφτή ότι μεταποτιζόμενος από ανθρώπους, από εμπειρία σε ανθρώπους, από εμπειρία σε επιτελίους, από εμπειρία σε πλατείες. Μπορεί, όμως, να κάνεις την πιο περίπλοκη και μεγάλη σε μήκος πορεία και να μη κερδίσεις τίποτα. Να μην είσαι περιηγήτης, αλλά τουρίστας. Πολλές φορές συναντάμε ανθρώπους που δεν έχουν ταξιδέψει δεν έχουν πλούσιο εφωτικό ζωή, δεν έχουν διαβάσει πολλά, κι ομάς έχουν μια τρομερή εσωτερική ζωή, πολλό πλούσιο από εκπίνους που συνέχεια πρέχουν από εμπειρία σε επιτελίους.

Έγω, λοιπόν, αισθάνθηκα ότι το Θέατρο Τέχνης μου ταιριάζει. Το αγάπησα πολύ κι δεν διανοηθήκα ποτέ να φύγω. Ανθρώποι σαν και μεμένα, που επιλέγουν να συνέδουν όλη τη ζωή τους με ένα χώρο, μπορούν να βρουν στην περιήγηση σε όλα κανάλια. Να διαβάζουν πολλά, να ταξιδεύουν πολλά, να βλέπουν πολλά... Σημασία έχει να μη θεωρείς τίποτα δεδομένο και να μην είσαι ποτέ ευχαριστημένος από τον εαυτό σου».

— Και το πρόβλημα ανανέωσης των εκφραστικών σου μέσων πάντας;

«Έδοι παιζει σπουδαίο ρόλο ο Γιώργος Λαζάνης. Αισθάνομα ότι κάνει μετατρέψεις αίματος σε όλους μας. Μας προσφέρει φαντασία, φρεσκιές και τολμηρές προτάσεις, που καμιά φορά σκαραρούν κι εμάς τους ίδιους, που υποτίθεται ότι θα έπρεπε να τις αγκαλιάσουμε αμέσως. Ο Λαζάνης ξετάιει πάντα τα δύοκολα. Στην πρόσβαση μαζί του δέν έχειτανόταν τα πίσω. Ιστος γι' αυτό γίνονται και φοβεροί καβγάδες...».

— Τέλος πίστης και αγάπης;

«Αυτό πάγια. Το βρίσκω κοινωνικό πρόγραμμα να λειπει κανείς ότι πέθαναν οι ιδέες για τις οποίες πάλευαν τόσες γενιές ανθρώπων. Να στενοχωρηθείς για το πρόσωπο μπλοκάρισμά τους και να το κρίνεις μάλιστα. Άλλα να πεις, α, τώρα, παι, δεν έχουμε σε τι να πιστέψουμε... Βεβαίως κι έχουμε. Στη γενική ευηγκάρια των ανθρώπων».

— Το βρίσκω εξαιρετικό παράγοντα να πεις σε παίζεις ένα μεγάλο ρόλο το χειμώνα και το καλοκαίρι που είσαι απλό μέλος του χρονού...»

Βέβαια, μιλά από την ασφαλή θέση εκείνου που ανήκει σε ένα θέατρο ρεπερτορίου. Οταν έχεις τη συγκρότηση όπι κάθε χρόνο θα ανεβούν πάντες έργα και κάπου θα παίζεις, δεν χρειάζεται να τρέξεις, να γνωστοποιήσεις την ίπαρχη σου. Η προς τα έξω εικόνα επιβάλλεται σε πολλούς συναδέλφους, για να μπορέσουν να σταθούν στο επάγγελμα. Είναι, λοιπόν, δικόπο μαχαίρι!

— Σε θυμάμα στα πράτα σου βήματα στο θέατρο, τότε με το διετρικό τήμα των πανεπιστημίου. Ήσουν τότε έντονα πολιτικοποιημένη άτομο. Εξακολούθεις να έχεις κάποια σχέση με την πολιτική;

«Είναι ένα από αυτά τα πράγματα για τα οποία δεν μπορώ να περηφανεύωντα. Το ότι η ψυχή μου είναι ακόμα συνοιχή και προσπαθώ να καταλάβω τι γίνεται γύρω μου, δεν φτάνει. Για την επιχειρηση - σκούτα των Αλβανών και το Λαζάριο, για προσάρευμα, τι κάνουμε; Απλώς τα βλέπουμε στην τηλεόραση και θιλβόμαστε, κι από την θίλη γίνεται το άλλοθι μας. Εγώ είμαι εινασθήτος άνθρωπος, λέμε. Και λοιπόν; Το να λυτάσσω, δεν είναι τίποτα. Να ενεργείς, να Πος. Δέν έξω.

— Θα λεγεις, πάντως, ότι εξακολούθεις να είσαι αριστερή;

«Αυτό πάγια. Το βρίσκω κοινωνικό πρόγραμμα να λειπει κανείς ότι πέθαναν οι ιδέες για τις οποίες πάλευαν τόσες γενιές ανθρώπων. Να στενοχωρηθείς για το πρόσωπο μπλοκάρισμά τους και να το κρίνεις μάλιστα. Άλλα να πεις, α, τώρα, παι, δεν έχουμε σε τι να πιστέψουμε... Βεβαίως κι έχουμε. Στη γενική ευηγκάρια των ανθρώπων».